

Den argentinske jæger

Birgitte og hendes bedre halvdel, Peter Van Gils, Kennel Perro Pelea De Cordobes, har nærmest viet deres liv til dogo argentinoen. Peter kommer fra Holland, hvor han har opdrættet racen gennem ti år. Birgitte fik sin første dogo i 1997, og da hun et par år senere var på jagt efter endnu et eksemplar, lagde hun vejen omkring Peters kennel i Holland. I dag bor de sammen nær Odder sammen med tre børn og 10 dogoer samt et varierende antal hunde i deres pension, som i højsæsonen huser 30 pensionærer.

Sidste år var parret i Argentina, hvor de besøgte en række af de bedste kenneler. Tre hvalpe blev bragt med hjem til Danmark.

Markant flokfølelse

Birgitte og Peter fortæller gerne og passioneret om dogoen, som de har valgt på grund af det temperament, man – ved den rette opdragelse – kan nyde. De sætter umådelig stor pris på racen, men samtidig gør de meget ud af at fortælle om de negative sider, den også indeholder. – Når jeg fortæller potentielle hvalpekøbere om racen, ser de ofte undrende på mig og spørger, om jeg egentlig selv kan lide den, smiler Birgitte. – Jeg elsker jo dogoen, men jeg synes, det er meget væsentligt at informere ordentligt om, hvad det er for en type hund, og hvor det måske kan gå galt. Racen har været udsat for et massivt hysteri, så vi kan ikke tåle nogle uheld.

– Det er overhovedet ikke en race for begyndere, fortsætter Birgitte. – Man skal virkelig vide, hvad man har med at gøre, og man skal være utrolig konsekvent i sin omgang med dogoen. Den skal kende sin plads; den skal være hund. Når den kender sin plads, har du til gengæld en yderst pålidelig og enormt familie-elskende hund. Det er meget kendetegnende for dogoen, at den har en fantastisk stærk flokfølelse. Den er ekstremt social og skal virkelig føle, at den er en del af en flok,

– Da vi kom hjem fra Argentina med vores nye hvalpe af bedste afstamning, gik bølgerne højt om racen i Danmark, fortæller Birgitte Nielsen og Peter Van Gils. – Det var en frygtelig situation. Vi var lige kommet hjem fra vores drømmerejse med nyt blod og vidste ikke, om man kunne finde på at forbyde dogoen.

Dogo argentinoen er en af de hunderacer, der har været megen turbulens om i Europa. HUNDEN har aflagt dogoens racerepræsentant et besøg for at tage pulsen på racen

■ Af Tine Luther
Foto: Privat og
Wiegaarden/Tine Luther

for at den kan fungere harmonisk og have et godt liv. Samtidig er det en meget selvstændig hund, så en dogo, der ikke føler, at den er en del af en flok, vil ikke sidde og hyle frustreret som så mange andre racer. Nej, den vil blive mere og mere selvstændig og dominerende overfor sine omgivelser. Det er en stærk race, som ikke ejer stress og nerver.

Dogoens stærke flokfølelse betyder også, at den accepterer alt, hvad du propper ind i familien. Vi har for eksempel en lille cavalier king charles spaniel og vi har taget en herreløs kat til os. Dogoerne accepterer og holder af disse dyr på højde med de andre medlemmer af vores familie (flok).

Hormoner i luften

– I det første leveår er dogoen ekstrem modtagelig for lærdom, fortæller Birgitte.

– Derfor er det vigtigt, at den lærer alt det grundlæggende i denne periode. Det kræver stor opmærksomhed fra ejeren, og derfor stiller vi krav til vores hvalpekøbere om, at de enten kan tage hunden med på arbejde, eller at en af dem går hjemme.

I perioden fra cirka 10-17 måneders alderen sker der en masse forandringer med dogoen. – Hannerne bliver rene hormonbomber i den periode, forklarer Birgitte. – De tænker kun på tæver, og man skal være som en omvarende t-bone for at få deres opmærksomhed. Tæverne forandrer sig også i "hormon-perioden", men ikke så radikalt som hannerne. Det altafgørende er, om ejerne har vilje, mod og handlekraft til at stå denne periode igennem. Man skal være så hamrende konsekvent overfor hunden, ellers går det galt og den overtager roret. Alt det har vi selvfølgelig fortalt hvalpekøberne om. I starten ringer mange af dem og siger, at det ikke passer, for deres hund er så nem, så nem. Siden hører vi, at det er som at snakke til en dør, når de forsøger at komme i kontakt med deres hormonbombe. Men når perioden er stået igennem, og ejeren har vist sig at være en god og troværdig leder, har man en super kammerat i dogoen.

Det er også meget vigtigt at vænne dogoen til andre hunde indenfor dens første leveår. Det er en naturlig del af vores hverdag, at vi altid har to unghunde med os, uanset hvor vi skal hen. Og det bærer frugt, hvilket man også kan se, når vi udstiller. Der er aldrig ballade. Men det skal siges, at man ikke bare kan placere en voksen han i en ny flok. Hvis man skal besøge naboens dobermann-han, tager man ikke sin dominante dogo-han med – det er dømt til at gå galt.

Stærke instinkter

– Selvom racen ikke er så forfærdelig gammel, er det en rigtig "tilbage til naturen-hund", fortsætter Birgitte. – Den har meget stærke urinstinkter. Udover den markante seksualdrift, er jagtinstinktet meget stærkt, og dogoen er en førsteklasses sporhund. På sporet er det tydeligt, at den går på grund af sine egne drifter – det er ikke for førerens skyld, og den stopper aldrig op for at bede om hjælp. Jagtinstinktet er så stærkt, at dogoen glemmer alt omkring sig, når den jager. Også

Birgitte Nielsen er racerepræsentant for dogo argentinoen.

moderinstinktet er usædvanlig stærkt; alle vore dogo-tæver er fremragende mødre.

Ikke hvem som helst

Birgitte og Peter har en fast rutine i forhold til hvalpekøbere. – Det er bestemt ikke alle og enhver, vi vil sælge hvalpe til, fortæller Birgitte. – Vi skal swinge med køberne, og de skal være villige til at lytte til vores erfaringer. Så ved vi nemlig, at de vil opsøge os senere, hvis de får problemer med hunden. Vi er altid parate med råd og vejledning. Som opdrætter har man et stort ansvar for de hunde, der avlet, og vi har jævnligt kontakt med vores hvalpekøbere – danske, amerikanske, græske og en række andre nationaliteter.

– Potentielle hvalpekøbere skal aflægge os et besøg, hvorunder vi blandt andet fornemmer, om de har den konsekvens, dogoen kræver. Hvis de eksempelvis har

børn med, som de gentagne gange iredsætter uden nogen som helst virkning, vil de sandsynligvis også have store problemer med at opdrage en dogo.

– Et andet "advarselstegn" for os er, at folk er interesserede i dogoen, fordi de har læst i bøgerne, at racen er fantastisk til børn, siger Peter. – Det er den helt sikkert, men det skal ikke være den primære motivation for at anskaffe sig et eksemplar. Nej, at have en dogo er en form for liebhaveri, og man skal kun vælge den, hvis man ikke kan leve uden. De mennesker, der med det samme frisk og frejdigt siger "det er ikke noget problem", når vi fortæller om racens karakter, sorterer vi også fra med de samme.

Birgitte og Peter laver max. et kuld om året, for der er ikke potentielle købere til mere. Inden de parrer en tæve, vil de have en liste klar med hvalpekøbere, for hvalpene skal afsættes ordentligt, hvilket er tidskrævende. – Ventetiden kan selvfølgelig være lang, men hvis køberne er seriøse, er de også villige til at vente på en hvalp, siger Peter.

Lidt historie

Dogo argentinoen stammer tilbage fra 1920'erne, hvor de argentinske brødre Antonio og Augustin Nores Martinez besluttede sig for at gøre noget ved ☺

– Vores dogoer har en meget stærk flokfølelse, og de forguder familien – dyr som mennesker, fortæller Birgitte Nielsen og Peter Van Gils.

Marcelo Fernandez, som her ses med et nedlagt vildsvin, lagde hus til Birgitte Nielsen og Peter Van Gils' Argentina-besøg. Han er selv dogo-avler og en passioneret jæger.

argentinernes problemer med vildsvin, som florerede i overtal. Brødrene ønskede en hund, der havde mod og styrke til at jage og fastholde vildsvinene. Desuden gik de efter en hund, der kunne fungere som familiens ven og beskytter.

Dogoen er systematisk avlet på en række forskellige racer: Cordoba dog (blandning af spansk mastiff og bull terrier). For at tilføre "mere krop" og stærke kæber, krydsede man dogue de bordeaux ind. Bull terrieren blev blandet i for at give mod samt det hvide gen. Fart, jagtinstinkt og temperament søgte man hos den irske ulvehund. Pointeren blev anvendt på grund af sin gode næse og sit gode temperament, mens boxeren blev blandet i for at gøre dogoen venlig overfor sine artsfæller. Endelig krydsede man pyrenæisk mastiff ind, fordi den har stærke knogler, det hvide gen samt er meget vejrbestandig.

Det hvide gen er vigtigt, fordi vildsvinene jages i skumringen. Dogoen jager lydløst, så jægeren har ingen chance for at følge den, med mindre han kan se den, hvilket naturligvis er nemmest med en lys hund. Det skal dog bemærkes, at dogoen ikke er helt hvid; den skal være pigmenteret i huden, og en sort plet på hovedet er tilladt i følge standarden. Dogo argentinoen blev anerkendt af den argentinske kennelklub i 1964 og FCI-ankendt i 1976.

Racens eneste egentlige fysiske svaghed er problemer med døvhed, som hænger sammen med det hvide gen. Cirka 10% af hvalpene er døve på begge ører. Birgitte og Peter mener, at de døve hvalpe bør aflives, da døvhed ikke er nogen god

kombination med det stærke jagtinstinkt. I udlandet foræres døve hvalpe typisk bort. Der er ingen avlsrestriktioner, hvilket Birgitte og Peter mener er en ulempe, eftersom problemet kunne løses herigenem.

Tidligere kørte de til Holland for at få deres hvalpe testet for døvhed, men nu har deres dyrlæge her til lands, Jan Birch, Odder Dyreklinik, investeret i et såkaldt BAER-test-apparat.

Den vilde svinejagt

Jagten på vildsvin i Argentina er ikke for tøsedrenge. Det foregår i sumpområder med barske tornekrat – og det er livsfarligt. Svinene vejer op til 250 kg, og de kan let dræbe. Hundene jager et par stykker sammen. Når svinet er inden for rækkevidde, bider hundene sig fast i dets hals. Så gælder det om at holde fast, for hvis de slipper grebet, dør de. Her kommer dogoens jagtinstinkter den til gode. Kun instinkterne skal styre – i jagtsammenhæng kan al lydighed pakkes væk.

Når jægeren når frem, stikker han svinet ihjel med en kniv. Der nedlægges en del vildsvin på denne måde, og det er ikke usædvanligt, at hundene bliver slået ihjel under jagten. ■

Birgitte Nielsen og Peter Van Gils udstiller cirka en gang om måneden – primært i udlandet. – Vi udstiller mest herhjemme bare for at vise racen, for med omkring 50 hunde i landet er konkurrencen ikke så stor, siger Peter Van Gils.

Birgitte Nielsen og Peter Van Gils' dogoer bolttrer sig i havet. (Foto: Michael With)